

เสียงธรรมจากห้อง “ครูเมตตาสมาธิ” วันเสาร์ที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๖๔

โดย อาจารย์คณานันท์ ทวีโภค

+++++

สำหรับวันนี้ เราก็มานั่งสมาธิกันในห้องครูเมตตาสมาธิตามที่เรามีกำหนดนัดหมายกัน วันนี้ก็ขอภัยที่อาจารย์เข้ามาช้านิดหนึ่งติดธุระอยู่

สำหรับวันนี้ เราก็จะตั้งใจปฏิบัติกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องอภิญญาใหญ่ นะครับ เดี่ยวในระหว่างนี้ก็ขอให้ท่านที่เข้ามาแล้วกำหนดน้อมใจให้เป็นสมาธิ รอเพื่อน ๆ ญาติธรรมท่านอื่นทยอยกันเข้ามาก่อนนะครับ

น้อมใจเป็นสมาธิ จิตผ่องใสไว้ ทรงกำลังฌาน กำลังสมาธิสูงสุดเท่าที่เราทำได้.....

จากนั้น กำหนดจิตของเรา ทรงอารมณ์สมาธิสูงสุด เริ่มตั้งแต่กำหนดจิตหยุดสงบนิ่ง เป็นเอกัคคตารมณ์ จิตสงบนิ่งวางเฉยต่อทุกสิ่งที่มากระทบ จิตหยุดอยู่กับความผ่องใส เอกัคคตารมณ์ และอุเบกขารมณ์ปรากฏขึ้นกับใจของเราชัดเจน

จากนั้น กำหนดจิตในความนิ่ง ในความหยุด กำหนดจิตของเราให้เป็นแก้วประกายพริ้ว เป็นเพชรประกายพริ้ว มีกำลังสว่าง มีกำลังแพรวพราวสูงสุด จำไว้ว่ารัศมีกายของกายทิพย์สัมพันธ์กับบุญบารมี รัศมีกายของท่านที่มีบุญบารมีสูงย่อมสว่าง ย่อมผ่องใส ย่อมหยั่งความปิติสุขสูงกว่าผู้ที่มีรัศมีกายแสงที่แผ่ออกมาจากจิตที่น้อยกว่า จิตเราเปล่งประกาย บุญคือความอึดใจ เปล่งประกายน้อมใจว่าช่วงนี้เราได้ทำบุญสร้างกุศลอยู่ในช่วงเทศกาลแห่งกฐินทาน บุญกุศล และทำบุญกฐินกัน บางคนร่วมบุญไปไม่ต่ำกว่าร้อยวัด เราน้อมจิตเอิบอ้อมในบุญในกุศล รวมไปถึงบุญที่เราสร้างมานับตั้งแต่อดีตชาติ สะสมบำเพ็ญบารมีมาตั้งแต่อดีตชาติทุกชาติทุกภพรวมตัวกันในดวงจิตดวงเดียวดวงเดิมอันนี้

แผ่เมตตาสว่างผ่องใสเต็มกำลัง กำหนดเป็นเพชรประกายพริ้วสว่าง เมื่อจิตผ่องใสสว่างแล้ว

กำหนดใจของเราต่อไป อริษฐานจิตต่อไป ในจิตที่ใสเป็นเพชรสว่าง

กำหนดว่าจิตที่เป็นเพชรประกายพริ้วนั้นเป็นกำลังสูงสุด ฌาน ๔ แห่งกสิณ นั่นคือสมาบัติ ๔

เรากำหนดจิตต่อไปให้สูงขึ้นไปอีก กำหนดว่าขณะนี้กายเราอยู่ในห้องในบ้านเรือนที่เราทำสมาธิอยู่ หรือบางคนนั่งรถอยู่ก็ตาม ขับรถอยู่ก็ตาม เรากำหนดจิตของเราทรงในอารมณ์สูงขึ้นไปอีก คืออารมณ์แห่งสมาบัติ ๘

กำหนดว่าเหลือแต่ดวงจิตของเราแต่ดวงเดียวเท่านั้น รูปทั้งหลายเป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความทุกข์ มีความแปรเปลี่ยน แปรปรวน มีความเปลี่ยนแปลง มีความเสื่อม มีความแตกสลายไปในที่สุด ขึ้นชื่อว่ารูปทั้งหลาย จิตเราไม่เกาะไม่ยึด ไม่ว่าจะป็นรูปที่เป็นกาย คือกายเนื้อนี้ วัตถุธาตุทั้งหลาย โลกจักรวาลก็ตาม สลายกลายเป็นความว่างว่าง วังว่างเปล่า เหลือแต่ดวงจิตเราอยู่เพียงจุดเดียว แม้กระทั่งสัญญาความทรงจำทั้งหลายที่บันทึกจดจำมา ความทรงจำ สัญญาที่เป็นความทุกข์ ที่หวนรำลึกนึกถึงแล้วทำให้ใจเราเศร้าหมอง เราทุกข์ เราจดจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความอาฆาตแค้นพยาบาท การจองเวรทั้งปวง เราสลายด้วยอุปสมภาติ สลายกลายเป็นความว่างว่างเปล่า สลายออกไปจนหมด

กำหนดจิตต่อไปว่า และสิ่งที่มากระทบทางอายตนะทั้งหลาย คือตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ สิ่งที่มากระทบนั้นในระดับของฌาน ๔ เราสงบระงับ สิ่งที่มากระทบด้วยอุเบกขารมณ์ คือองค์แห่งฌาน ๔ แต่เมื่อกำลังใจของเราสูงขึ้น เป็นกำลังแห่งสมาบัติ ๘ เราสลายสิ่งที่มากระทบทางอายตนะทั้ง ๕ คือ ตา หู จมูก ลิ้น กาย และสิ่งที่มากระทบจิตของเราด้วยกำลังแห่งสมาบัติ ๘ คือสลายสิ่งที่มากระทบทั้งปวง กลายเป็นความว่างว่างเปล่า โสภณจิตเราเกิด กำลังสูงสุด เป็นกำลังเต็มแห่งสมาบัติ ๘ แล้ว เราจึงกำหนดว่าจิตดวงเดียวของเรา มีสรณะที่พึ่งสูงสุดเพียงหนึ่ง

เดี๋ยวคือคุณพระรัตนตรัย คือคุณแห่งพระพุทธเจ้า พระธรรม แห่งพระอริยสงฆ์ เมื่อใจเราตั้งมั่นอยู่เช่นนี้ โอกาสที่จิตเราจะหลงไปพลัดไปเกิดยังอรูปก็ไม่เกิดขึ้นกับเรา

กำหนดจิตให้เห็นกลางดวงจิตท่ามกลางความเว้งว่างว่างเปล่านั้น ดวงจิตของเราขณะนี้ปรากฏภาพองค์พระวิสุทธิเทพปรากฏขึ้นมากลางจิตกลางใจของเราสว่าง ดวงจิตของเราค่อย ๆ ก่อรูปเปลี่ยนขึ้น กลายเป็นองค์แห่งพระวิสุทธิเทพ จากสภาวะดวงจิตที่เป็นดวงแก้วทรงกลมเป็นแสงสว่างเป็นพลังงาน ก่อรูปเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมาเป็นกายแห่งพระวิสุทธิเทพ และตั้งจิตตั้งใจว่า จิตของเรานั้นปฏิบัติทั้งสมณะ วิปัสสนา เจริญพระธรรมฐาน สร้างความดีในเขตพระพุทธศาสนา ก็ด้วยหวังใจตั้งจิตปรารถนาว่า การปฏิบัติของเรานั้น ขอเข้าถึงแก่นสูงสุดของศาสนา คือขอเข้าถึงซึ่งพระนิพพานเป็นที่สุด

กำหนดจิต ขอบารมีพระพุทธองค์ทรงเมตตา ยกอาทิสสมานกายของข้าพเจ้า ขึ้นไปยังพระนิพพานด้วยเถิด พระพุทธเจ้าคะ อาณิสสผลแห่งการปฏิบัติด้วยกำลังแห่งสมบัติ ๘ นั้น จงยังให้เกิดฤทธิ์แห่งปฏิสัมภิทาญาณขึ้นในจิตของข้าพเจ้า แม้ว่าจะยังไม่เป็นอภิญญาของอริยอภิญญาถาวร แต่ก็ขอให้องค์แห่งปฏิสัมภิทาญาณ รวมทั้งอิทธิวิธีทั้งปวง จงปรากฏขึ้นเป็นความศักดิ์สิทธิ์ด้วยกำลังฤทธิ์แห่งพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ สังฆานุภาพ และกำลังแห่งสมบัติ ๘ ที่ข้าพเจ้าเจริญไว้ดีแล้วด้วยเทอญ

กำหนดจิต น้อมใจของเรายกอาทิสสมานกายขึ้นไปอยู่เบื้องหน้าพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์บนพระนิพพาน

กำหนดจิต ขอเมตตาของสมเด็จพระปฐมทรงเป็นประธานท่ามกลางมวลหมู่พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระปัจเจกพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ พระอริยสงฆ์ พระอรหันต์ชีณาสพทั้งปวง ขอให้อาทิสสมานกายข้าพเจ้าปรากฏชัดเจนสว่างอยู่บนพระนิพพานด้วยเทอญ

กำหนดจิตของเราสว่าง เห็นอาทิสสมานกาย กายพระวิสุทธิเทพของเราชัดเจนสว่างอยู่

กำหนดกราบพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์นั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกราบสมเด็จพระปฐม

จากนั้น ตั้งจิตอธิษฐานน้อมใจ ว่าเราฟังเรื่องราวทุกอย่าง ฟังเรื่องฟังประวัติฟังเรื่องราวของพระอภิญญามาในหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา

เราก็กำหนดพิจารณาต่อ ขอให้จิตข้าพเจ้า ญาณเครื่องรู้ของข้าพเจ้าได้รับรู้รับทราบ ในเหตุในผล ในการในกิจแห่งพระพุทธประสงค์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เข้าใจทั้งหมด เข้าใจอย่างแจ่มแจ้งด้วยเทอญ

จากนั้น น้อมจิตน้อมใจต่อไป พิจารณา สำหรับในความรู้ที่ทางอาจารย์ได้สัมผัสมาในเรื่องของหลวงปู่ใหญ่ ในเรื่องของหลวงปู่เทพโลกอุดรนั้น สำหรับท่านอื่น สายอื่นก็อาจจะมีความเข้าใจแตกต่างกันไป แต่ในสายของหลวงปู่เถาวัลย์ดำกิติ หรือว่าสายของมโนมยิทธิกิติ ล้วนแต่ทราบตรงกันว่าหลวงปู่ใหญ่ท่านก็คือ พระพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน แต่ก็มีครูบาอาจารย์ที่เป็นพระอรหันต์รูปอื่น ซึ่งมีอายุมากมีอายุหลักพันปีอยู่หลายรูป รวมถึงมีพระอภิญญา ซึ่งคล้ายกับหลวงปู่ใหญ่เช่นกันอยู่ที่ประเทศพม่า เรื่องนี้ก็เป็นตำนานซึ่งชาวพม่าชาวไทยใหญ่หลายท่านทราบอยู่ มีการถ่ายภาพ มีการโอบรับที่กั้นมาได้ เป็นพระภิกษุสีเกล้า หรือแม้แต่ในเขตประเทศลาวก็มีเรื่องราวของพระในลักษณะดังกล่าวด้วยเช่นกัน

ซึ่งเหตุผลที่ท่านปรากฏองค์ขึ้นมาในแต่ละยุคแต่ละสมัยนั้น ตามที่ท่านได้เมตตาบอกอาจารย์ก็คือ การที่ท่านปรากฏองค์มานั้น ท่านมาสืบต่ออายุพระพุทธศาสนาของท่าน เมื่อยามใดก็ตามที่เหตุการณ์บ้านเมืองในยุคในสมัยนั้นเกิดวิกฤตขึ้น ท่านก็จะปรากฏองค์ขึ้นมาโปรด มาสืบต่อ หากไล่ดูตำนานตั้งแต่สมัยยุคสุโขทัย หรือแม้แต่ยุคอยุธยา ถึงเวลาบางช่วงบางเหตุการณ์ที่พระพุทธศาสนาเริ่มเสื่อมลง หรือกรุงแตก พระพุทธศาสนาเกิดความระส่ำระสายก็จะเกิดมีตำนานว่า มีพระองค์ใดองค์หนึ่งรูปใดรูปหนึ่งชุดงัดไป แล้วก็ไปพบพระชุดงัดในป่า พระชุดงัดในป่านั้นก็มอบคัมภีร์โบราณให้ เล่าว่าสืบต่อมาจากตั้งแต่สมัยสุโขทัย กรุงศรีสัตนาคนาน้อย แล้วคัมภีร์โบราณนั้นก็ถูกถ่ายทอดสืบต่อ เกิดเป็นการเจริญพระกรรมฐานต่อเนื่องกันมา แต่สืบสายดูแล้ว ส่วนใหญ่ก็จะชี้ชัดไปที่ยุคสุโขทัย หรือแม้แต่พระพุทธศาสนายุค

หนึ่งในจังหวัดเชียงใหม่ก็คือ ตามตำนานของการสร้างพระธาตุเจ้าดอยสุเทพ ในช่วงนั้น**พญาลิไท**ก็มีความศรัทธาสาธุในพระพุทธศาสนาอย่างยิ่ง แล้วก็ได้กราบทูลไปยังพญาลิไท ซึ่งพญาลิไทนั้นก็ก็เป็นกษัตริย์อยุธยา พญาลิไทตอนนั้นก็ก็เป็นกษัตริย์ของเชียงใหม่ ร่วมยุคกับสมัยของขุนหลวงพระงั่ว ซึ่งตอนนั้นก็ก็มีราชธานีที่อยุธยา แต่ช่วงเวลาคาบเกี่ยวกัน ตัวพญาลิไทนั้นท่านก็ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาเป็นการใหญ่ มีพระที่ท่านเป็นพระอริยเจ้าพระอรหันต์พิเศษหลายรูปอยู่ รูปหนึ่งที่ท่านสังคายนา และสอน ก็มีตั้งแต่พระมาลัย ซึ่งช่วยเล่าเรื่องสอนกรรมฐานให้**พญาลิไท** จนพญาลิไทท่านแต่งหนังสือเรื่อง**ไตรภูมิพระร่วง** ก็คือเหมือนกับเราในยุคนี้ซึ่งฝึกมโนมยิทธิถอดกายทิพย์ไปดูภูมิต่าง ๆ แล้วมีการบันทึกเรื่องราวไว้ เป็นการวางรากฐานของความเข้าใจในเรื่องของภพภูมิต่าง ๆ เพื่อที่จะทำให้เราเข้าใจ และปรารถนาพระนิพพาน ถ้าไม่เข้าใจเรื่อง**ไตรภูมิ** ไม่เข้าใจเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด เราก็จะไม่เห็นคุณของพระนิพพาน

และในขณะที่เดียวกันในยุคสมัยนั้น ทางเชียงใหม่ก็ขอพระเถระสำคัญของกรุงสุโขทัยมา ๑ รูป ซึ่งชื่อว่า**พระสมุณเถระ** พระสมุณเถระเนี่ย เป็นพระที่มีบุญบารมีสูง แล้วก็ก็มีโอกาสที่เคยได้รับพระบรมสารีริกธาตุจากเมืองพุกามประเทศ ก็คือพม่า ดินแดนของพม่า ก็ได้ัญเชิญพระสมุณเถระพร้อมกับพระบรมสารีริกธาตุถวายมอบให้กับเมืองเชียงใหม่ไปเป็นพระเถระ นอกเหนือจากการสอน ก็คือสอนมรรคผล สอนการปฏิบัติ ตามแนวทางของการปฏิบัติก็ยังมีเหตุการณ์สำคัญก็คือ เมื่อพระสมุณเถระได้ัญเชิญพระบรมสารีริกธาตุไปถวายพญาลิไท จึงมีการประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุไว้ ๒ ที่แล้วก็มีการเสี่ยงทายก็คือ ให้ข้างแล้วเสี่ยงทายชนพระธาตุขึ้นไปบนหลังช้างพร้อมเครื่องทอง ช้างหยุดที่ไหนก็สร้างพระธาตุที่นั่น ก็คือไปหยุดที่พระธาตุที่จุดตำแหน่งที่สร้างพระธาตุดอยสุเทพ เราก็คงให้ความสำคัญกับเรื่องของพระธาตุดอยสุเทพค่อนข้างมาก แต่ลืมเลือนในส่วนที่ว่าอันที่จริงแล้วสาวมาสาวไป กรรมฐานล้านนาในยุคสำคัญ ซึ่งเป็นสายเถรวาทที่เป็นการปฏิบัติเพื่อให้มีมรรคผลพระนิพพานนั้น ก็สืบสายมาจากกรุงสุโขทัย คือตั้งแต่ยุคของพญาลิไทสืบต่อและถ่ายทอดมา รวมถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น**พระบรมสารีริกธาตุเนียบบรรจุอยู่ 2 ที่ ส่วนใหญ่เราจะจดจ่อกันอยู่ที่พระธาตุดอยสุเทพ แต่อันที่จริงพระธาตุอีกองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นพระธาตุชุดเดียวกันประดิษฐานอยู่ที่วัดสวนดอก พระอารามหลวง**

นอกจากนี้เหตุการณ์หนึ่งที่เป็นเรื่องสำคัญก็คือ ในยุคนั้นก็มีเรื่องราวที่**พญาลิไท**เป็นองค์ที่เชื่อมโยงกับกษัตริย์ทั้ง ๒ แคว้น คือแคว้นเชียงใหม่ แล้วก็แคว้นอยุธยา แคว้นเชียงใหม่เนี่ยนอกเหนือจากที่ท่านพระราชทานพระสมุณเถระ เป็นพระสงฆ์มาถวาย เพื่อทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาในเชียงใหม่แล้ว ท่านยังร่วมสร้างพระพุทธรูปองค์สำคัญอีกองค์หนึ่งก็คือ **พระเจ้าเก้าตื้อ** พระเจ้าเก้าตื้อนี้ตำนานหนึ่งตำนานก็บอกว่า เป็นช่างชุดเดียวกันกับที่สร้าง**พระพุทธรชินราช** คือสมเด็จพระอภัยรามาธิบดีที่เมืองพิษณุโลก แต่สำหรับสมเด็จพระอภัยรามาธิบดี พระพุทธรชินราชที่เมืองพิษณุโลกนั้น พญาลิไทร่วมสร้างกันกับขุนหลวงพระงั่ว ขุนหลวงพระงั่วนั้นก็คืออดีตชาติหนึ่งของหลวงพ่อกุญชรนั่นเอง

พญาลิไทนั้นที่ท่านสร้างแบบนี้คือ ตัวท่านเนี่ยในทุกชาติที่ผ่านมา ท่านมีอุปนิสัย มีวาสนา มีบารมีที่ท่านตั้งใจไว้ว่า ท่านใช้พระศาสนาเป็นตัวเชื่อมความสามัคคีความปึกแผ่นในบ้านเมืองในแผ่นดินในอาณาจักร ด้วยเหตุที่ว่าพอถึงเวลาที่ท่านสร้างพระร่วมกัน ๒ แคว้นคือ สุโขทัยกับอยุธยาที่ไม่ห้าหน้า ไม่ประหัดประหาร ไม่ทำสงครามต่อกัน กับเชียงใหม่เองทางสุโขทัย เมื่อถวายพระมหาเถระให้ร่วมสร้างพระพุทธรูป มีส่วนร่วมในการสร้างพระธาตุดอยสุเทพ วัดสวนดอก ความสามัคคี ความเป็นปึกแผ่น เชื่อมแผ่นดินโดยธรรม ดินแดนอาณาจักรในยุคนั้นก็เลยมีความร่มเย็นมีสันติสุข ตรงจุดนี้ก็เป็นเรื่องหนึ่งซึ่งเป็นตำนานที่กล่าวไว้

แต่คราวนี้จะเล่าต่อว่า ตำนานอีกตำนานหนึ่ง ซึ่งเป็นตำนานสำคัญที่ถ่ายทอดต่อลงมา จนกระทั่งถึงยุคของเราในทุกวันนี้ก็คือ หากใครเคยได้ยินเรื่องของ**พระสังฆราชสุก ไก่เถื่อน** ที่วัดพลับ พระสังฆราชสุก ไก่เถื่อน ที่วัดพลับหรือวัดราชสิทธิารามราชวรวิหาร อยู่ที่เขตฝั่งธนนะ พระสังฆราชสุก ไก่เถื่อน นั้น อันที่จริงท่านมีอายุนับตั้งแต่ปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา ท่านอยู่มาจนกระทั่งกรุงศรีอยุธยาแตก จนกระทั่งข้ามมาสู่ยุคของกรุงธนบุรี พระเจ้าตากสิน ข้ามมาสู่ยุคของกรุงรัตนโกสินทร์ผ่านช่วงรัชกาลที่ ๑ เข้ามาถึงรัชกาลที่ ๒ พอยุคสมัยของรัชกาลที่ ๒ พระสังฆราชสุก ไก่

เถื่อน เนี่ย ตามตำนานท่านก็เล่าว่า ตัวท่านเคยจุดธูปไปเฝ้า แล้วก็ไปพบพระพุทธรูปในป่ามอญคัมภีร์โบราณให้ คัมภีร์โบราณที่เวลานั้น เป็นตำรากรรมฐานโบราณ เป็นตำรากรรมฐานเก่า พร้อมกับไม้ครู หรือไม้ครูจุดธูป ซึ่งสืบต่อมายาวนาน มาตั้งแต่สมัยของพระราชกุล พระราชกุลก็คือลูกของพระพุทธเจ้า อันนี้ก็เป็นที่ตำนาน แล้วก็ไม้ครูของพระราชกุลนี้ก็ยังมีอยู่ที่คณะ ๕ วัดพลับให้ดูอยู่นะ

ในเรื่องของคัมภีร์โบราณนั้นก็คือ คัมภีร์นั้นก็กลายเป็นคัมภีร์ที่สืบต่อมาเป็นคัมภีร์ของการปฏิบัติธรรม เป็นกรรมฐานโบราณ เป็นกรรมฐานที่เรียกว่ามัชฌิมากรรมฐานที่เจริญโดยตามลำดับ ซึ่งคำภีร์ดังกล่าวนี้เป็นคัมภีร์สำคัญแล้วในยุคสมัยนั้นก็เป็นยุคสำคัญที่มีการปฏิบัติธรรม รื้อฟื้นการปฏิบัติธรรม การเจริญพระกรรมฐานให้ปรากฏมากขึ้น พอหลังจากกรุงแตกในสมัยกรุงศรีอยุธยา ในช่วงรัชกาลที่ ๑ บ้านเมืองก็ยังไม่ตั้งมั่น ยังไม่มั่นคงดี ยังมีการสร้าง มีการต้องฟื้นฟู พอถึงรัชกาลที่ ๒ เหตุการณ์บ้านเมืองเริ่มสงบลง ก็มีการฟื้นฟูพระกรรมฐาน ตัวรัชกาลที่ ๒ เองท่านก็เป็นลูกศิษย์บวชในสำนักของพระสังฆราชสุก ไก่เถื่อน ด้วยเช่นกัน มีพระสังฆราชสุก ไก่เถื่อน เป็นพระอุปัชฌายะ และในขณะเดียวกันในสมัยนั้น ครูบาอาจารย์หลายรูปหลายท่านทั่วประเทศไม่ว่าจะเป็นเขตของอยุธยา ไม่ว่าจะเป็นเขตของสุพรรณบุรี ในเขตภาคกลางทั้งหมด มาปฏิบัติธรรมที่สำนักวัดพลับ ตามแนวทางของพระสังฆราชสุก ไก่เถื่อนทั้งหมด

จนกระทั่งรัชกาลที่ ๒ ท่านทรงให้กระทำให้สังคายนาพระกรรมฐาน อันนี้จะแตกต่างกันกับสังคายนาพระไตรปิฎก ในสมัยรัชกาลที่ ๑ ในกรุงรัตนโกสินทร์ก็มีสังคายนาพระไตรปิฎก แต่นี้ก็ถือเป็นการสังคายนาพระกรรมฐานคือจัดเรียงหมวดหมู่ การปฏิบัติพระกรรมฐาน อย่างกรรมฐานที่บอกว่า กรรมฐานมัชฌิมาตามแนวทางของพระสังฆราชสุก ไก่เถื่อน นั้น ท่านจะสอนโดยให้ฝึกนับตั้งแต่หนึ่งสมาธิกัน การนั่งสมาธิอันนี้ถือว่าการปฏิบัติตามแนวทางตามแบบแผนอย่างละเอียด

อย่างละเอียดในสิ่งที่จะเล่านี้ก็คือ ตั้งแต่ท่านั่ง การนั่ง การกำหนดจิตต่าง ๆ นั่งไปแล้วจะต้องพบจิตจะต้องเดินจิต ทำสมาธิจนพบกับปิติทั้ง ๕ นี้ต้องพบให้ครบทั้งหมด พระยุค ๕ นี้ต้องพบให้ครบทั้งหมด ฌาน ๔ ฌาน ๑ ฌาน ๒ ฌาน ๓ ฌาน ๔ มีอะไรบ้าง ต้องครบให้หมด ใส่เข้าไปเรื่อย ๆ อรูป ใส่เข้าไปในภคินทั้งหมด ๔๐ กอง ใส่เข้าไปทั้งการเจริญวิปัสสนาญาณ วิปัสสนาญาณ ๘ ต้องได้ต้องเจอต้องพบทั้งหมด เรียกว่าการกำหนดนิมิตทุกอย่างต้องพบ

ซึ่งปัจจุบันก็มีการฟื้นฟูแล้วก็มีการปฏิบัติสืบต่อมา ก็คนรุ่นใหม่ปัจจุบันก็ยังสามารถฝึกยังสามารถปฏิบัติได้อยู่แต่ตรงนี้ก็ถือถ้าปฏิบัติเนี่ย จะต้องใช้เวลามากพอสมควรเพื่อจะต้องผ่านครบทุกตัว

อย่างของอาจารย์เองก็ไปฝึกกับพระอาจารย์ที่คณะ ๕ สมัยนั้นก็เรียกท่านว่าพระอาจารย์จิว ท่านก็จะองค์เล็ก ๆ ลักษณะรูปร่างท่านก็มีความประพิมพีระพวย มีความคล้ายกับตัวพระสังฆราชสุก ไก่เถื่อน อยู่ ตัวท่านก็เมตตาสอน ที่ท่านสอนก็หนึ่งไป ภาวนาไปอย่างเดียว ถึงเวลาก็ต้องใช้กำลังฌาน ใช้กำลังญาณเข้าไปรู้เข้าไปดูเอง แต่อย่างปิติ ๕ เนี่ย ตัวอาจารย์ได้มาตั้งแต่สมัยบวชที่วัดบวรฯ อยู่แล้ว ตั้งแต่พรรษาแรกอยู่แล้ว ตรงนี้ก็เลยไม่มีปัญหาอะไร แต่ว่าถ้าเราไปฝึกเนี่ยมันจะต้องใช้เวลาค่อนข้างยาวนาน แต่ถือว่าการปฏิบัติตามแบบแผนที่ควรอนุรักษ์ไว้อย่างยิ่ง คือการปฏิบัติธรรมทั้งหมดเนี่ย ต้องบอกตามตรงว่าที่เราเรียนกับอาจารย์คืออาจารย์คณานันท์เนี่ย ตัวอาจารย์เคยผ่านสำนักงานปฏิบัติมาหลายแห่ง

ดังนั้น ตัวอาจารย์จะพิจารณาดูในแต่ละส่วนแต่ละจุด บางครั้งในการปฏิบัติเนี่ย ต้องบอกตามตรงว่า อาจารย์จัดเรียง จัดเรียงลำดับ จัดเรียงบางอย่างใหม่ หรือข้ามบางส่วนไปก่อน เพื่อที่จะได้ให้เราเข้าถึงการปฏิบัติ ถึงผลการปฏิบัติได้เร็วขึ้น เช่นบางครั้งเวลาที่ฝึกเมตตาอภินิหารฌาน อาจารย์ก็จะพาข้ามปิติ เพราะถ้าติดปิติ เราก็คงเข้าไปหรือบางครั้งพลาดข้ามไปเรื่องแผ่เมตตาสามภพภูมิเนี่ย อันที่จริงก็เป็นเรื่องของการสอนเรื่องไตรภูมิไปในตัวพร้อมกัน ซึ่งไอ้เรื่องพวกนี้บางครั้งเนี่ยสอนโดยที่ให้ได้โดยไม่รู้ตัวเนี่ยกลับมีผลมากกว่า รู้มากแล้วสงสัย รู้มากแล้วสงสัยเป็นยังไง สงสัยอย่างเช่น รู้หมดว่าองค์ของปิติคืออะไรบ้าง พอรู้มาก ต้องเกิดวิตก วิจารณ์ ปิติ สุขเอ็กคตตา ก็มันแต่ไปหาว่าอะไรมันคืออะไร หรือบางครั้งเราติดตำรากันมาก เราก็คงเข้าใจว่ากรรมฐานต่าง ๆ เนี่ย สมาธิในสมถะเนี่ย ฌานมัน

ต้องไล่ฆาต ๑ ฆาต ๒ ฆาต ๓ ฆาต ๔ แต่พอถึงภาคปฏิบัติจริง ๆ เนี่ย การปฏิบัติที่แท้จริงเนี่ย ฆาตเขาข้ามกันได้ ฆาตเขาสลับฆาตกันได้ ฆาตเขาสามารถฝึกโดยการไล่เรียงได้

ซึ่งอันที่จริงถ้าจะฝึกถึงภาคของอภิญญาเนี่ย มันต้องเป็นการฝึกโดยเข้าฆาตให้ได้แค่ลัดนิ้วมือเดียว พอเข้าฆาตให้ได้แค่ลัดนิ้วมือเดียวแล้ว จึงฝึกให้เกิดความคล่องตัวคล่องแคล่ว ก็คือสามารถสลับฆาตได้

สลับฆาตมืออะไรบ้าง ? อย่างในการฝึกของสำนักวัดพลับ พระสังฆราชสุก ไก่เถื่อน ก็จะมีอยู่ เขาเรียกว่าเข้าฆาตโดยอนุโลม คำว่า “อนุโลม” คือเข้าฆาตไล่ฆาต ๑ ฆาต ๒ ฆาต ๓ ฆาต ๔ จะต่อไปถึงสมาบัติ ๘ ก็สมาบัติ ๕ สมาบัติ ๖ สมาบัติ ๗ สมาบัติ ๘ ก็เข้าเรียนไป อันนี้เรียกว่า อนุโลม อีกประเภทหนึ่งเรียกว่า “ปฏิโลม” คือย้อนกลับ ทวนกลับ ทวนกลับนี้ได้แก่ไล่ฆาตไปฆาต ๘ ขึ้นเริ่มต้นนับ เข้าฆาตนับเข้าฆาต ๘ ฆาต ๘ ลดลงมาเหลือฆาต ๗ ฆาต ๖ ฆาต ๕ ฆาต ๔ ฆาต ๓ ฆาต ๒ ฆาต ๑ อันนี้เรียกว่า ปฏิโลม อนุโลม-ปฏิโลม พออนุโลม-ปฏิโลม คล่องตัวเสร็จ

คราวนี้เข้าสับเข้าหว่าง เข้าสับ คือเข้าฆาต ๑ เข้าฆาต ๓ เข้าฆาต ๕ เข้าฆาต ๗ สลับไปสลับมา จากนั้นก็ไปฆาต ๘ ฆาต ๘ > มาฆาต ๖ ฆาต ๖ > มาฆาต ๔ ฆาต ๔ > มาฆาต ๒ สลับไปสลับมา หรือฝึกจนกระทั่ง บอกฆาตไหนเข้าฆาตไหนได้ บอกฆาตไหนเข้าอารมณ์ฆาตไหนได้ พอเข้าฆาตสลับไปสลับมาเสร็จ คล่องตัว ฝึกกสิณสลับกองต่อ กสิณสลับกอง คือ บางที่เราเริ่มจาก เข้าฟຼືบ กสิณดินฟຼືบ กสิณน้ำฟຼືบ กสิณลมฟຼືบ กสิณไฟ คราวนี้กสิณไฟได้ไหม ? กสิณน้ำได้ไหม ? กสิณอากาศได้ไหม ? บอกกสิณกองไหน เข้ากสิณกองไหนได้ทันที เข้าได้ทันที ฝึกจนกระทั่งมันมีความคล่องตัว ไม่ต้องพูดถึงเรื่องของการกำหนดนิมิต ย่อ-เล็ก-ขยายใหญ่-เลือนซ้าย-เลือนขวา-เลือนหน้า-เลือนหลัง-ขึ้นไปทั่วจักรวาลต่าง ๆ ทำได้ จนเกิดความคล่องตัวเช่นนั้น ตรงนี้คือแนวทางของคนที่เขาฝึกกันจริง ๆ

ลองคิดเอาว่า ถ้าเราคิดดูเกณฑ์ของการฝึก หรือผลของการปฏิบัติที่เขาฝึกกันแบบนี้ หรือว่าผลที่จะต้องทำให้ได้แบบนี้ เราลองเทียบกับการที่ไอ้โ..นึ่งหลังขดหลังแข็ง จิตยังไม่สงบ จิตยังไม่รวมไม่ได้สักอย่าง ฝึกมา ๒๐ กว่าปีก็ยังไม่สงบ จิตหนึ่งปีบหลับตาจริงอยู่ในท่าหนึ่งสมาธิจริง แต่จิตมันยังมีความวุ่นวายอย่างยิ่งอยู่ ยังสำรวจจิตเป็นสมาธิไม่ได้ ถ้าเป็นแบบนี้ ถ้าจะฝึกอภิญญานี้อีก ๑๐๐ ปี อีกพันปีก็ยังไม่ได้ เพราะแค่รวมจิตให้เป็นหนึ่ง ก็ยังไม่ได้ ยังไม่ต้องไปพูดถึงความคล่องตัวเข้าฆาตลัดนิ้วมือเดียว สลับกองไล่กองต่าง ๆ ไอ้ตรงจุดนี้เนี่ยถึงบอกว่า ไอ้โ..กำลังใจของคนที่เขาจะได้อภิญญาเนี่ย มันต้องมีสูงมากกว่าคนทั่วไป ถ้าถามว่าเวลาที่ไหนมาฝึก ก็ให้เราลองคิดพิจารณาดูว่า คนทั่วไปเขาเอาเวลาไปทำอะไร เอาเวลาไปอยู่กับเรื่องที่กังวล ไปปรุงแต่งกับเรื่องที่น่าห่วงไปยุ่งกับเรื่องดราม่า เรื่องของชาวบ้านเขา แต่คนที่เขาตั้งใจฝึกเนี่ย เขากำหนดว่า เวลาที่เขาว่างเขามองเห็นอะไร เขามองเห็นเป็นกสิณ มองเห็นเป็นประกายฟຼືก พุดง่าย ๆ ว่าจิตทัศน์ คือ จิตทัศน์ คือ สิ่งที่เราเห็น สิ่งสัมผัส ปุถุชนจะสัมผัสด้วยความเป็นกาย หยาบกายเนื่อ คือเห็นด้วยตา เชื่อสิ่งที่เห็นด้วยตา สิ่งที่ไต่ยินด้วยหู สิ่งที่สัมผัส แต่ไม่อาจสัมผัส หรือไม่อาจเห็นในสิ่งที่ เป็นทิพย์ แต่คนที่เขาทรงฌานเนี่ย เป็นวิสัยที่เป็นอจินไตยที่พระพุทธเจ้าบอกว่าวิสัยของผู้ทรงฌานเนี่ยเป็นเรื่อง อจินไตยไม่ต้องไปนึกถึงว่าเขาคิดยังไง ถ้าเราเป็นปุถุชนเนี่ย เราจะคิดในวิสัยของผู้ที่เป็นอจินไตย เป็นอภิญญา ไม่ได้

คนที่เขาทรงจิตไว้ในอภิญญาถึงเวลาจิตทัศน์ของเขาที่ปรากฏ เขาเห็นทุกอย่างเป็นเพชรประกายฟຼືไปหมด นึ่งคุยอยู่กับเราอย่างเงี้ย แต่ว่าจิตเขาอยู่กับพระพุทธองค์ อยู่กับพระพุทธเจ้าพระนิพพาน ทรงอารมณ์อยู่ ทรงฌานอยู่ บางทีอารมณ์จิตตอนนั้นก็มีความเป็นทิพย์สูง เจโตปริยญาณเขาปรากฏ ถึงเวลาคนที่เขาเป็นปุถุชนคุยกับเขาไป ไม่อะไรไป โทหกอะไรไป จิตของเขาเป็นทิพย์เขารู้ อยู่ เขาก็กลังโง่ เขาก็อ้อ..ไปพยักหน้าไปตามเรื่องตามราว แต่ในจิตเนี่ยเขารู้เท่าไรรู้วาระจิตได้ทั้งหมด เหมือนดั่งที่ครูบาอาจารย์รูปหนึ่งท่านพูดไว้ว่า ท่านเองเนี่ย รู้มากกว่าจะไอ้เจ้าของดวง จิตนั้นอีก ไอ้เจ้าของดวงจิตยังไม่รู้เท่าทันจิตตัวเองเท่ากับท่านที่ท่านเห็นอยู่ตอนนี้ ดังนั้นเนี่ยอย่างอาจารย์ไต่ยินท่านพูดตรงนี้บ๊อบ เราก็อธิบายละ..ทำยังไง ? อ้อ..จิต.. อันนี้ก็ให้เราได้ประสิทธิ์ประสาทได้ไปด้วยนะ แล้วอาจารย์ฟังปุ๊บก็พิจารณาก็ได้มาแล้ว เจ้าของดวงจิตที่เป็นปุถุชนที่หนาแน่นด้วยกิเลส ไม่เคยฝึกสมาธิ ไม่เคยปฏิบัติธรรมไหลไปด้วย

กิเลส สิ่งทีพูดสิ่งที่คิด ก็คิดก็พูดไปโดยกิเลส คิดไปโดยความทะยานอยากของตน แตกต่างกันกับท่านที่ทรงอารมณ์ในสมณะ ในความสงบนิ่ง จิตก็มีความเป็นทิพย์ มีเจโตปริยญาณปรากฏ มองเห็นทะเลกิเลสของบุคคลนั้น มองเห็นกิเลสที่ครอบงำจิตใจของบุคคลนั้นอยู่ ดังนั้น ท่านถึงบอกว่า ท่านยังเห็นยังเข้าใจจิตของบุคคลนั้นมากกว่าเจ้าตัวเอง

ดังนั้น อันที่จริงแล้วการที่เราฝึกการที่เราปฏิบัติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเป็นครูเมตตาสมาธินั้น จิตเรายังเกิด **เจโตปริยญาณ** มีความเป็นทิพย์ของจิตมากเท่าไร เรายังสามารถที่จะสอน สามารถที่จะแนะนำสมาธิ สามารถที่จะแสดงธรรมได้ตรงกับวาระจิตของบุคคลนั้น แล้วเมื่อไหร่ก็ตามที่เราสอนสมาธิ แสดงธรรมได้ตรงกับวาระจิตของบุคคลนั้น บุคคลนั้นรู้สึกสัมผัสได้ว่า อาจารย์ท่านที่สอนพูดเจาะพูดตรงพูดจี้กลางใจของเขาได้ เป็นอาจารย์ที่มีเจโตปริยญาณ รู้วาระจิต จิตเขาก็มีกำลังใจ มีความศรัทธาในอาจารย์ที่สอน ในอาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทวิชานั้น ความศรัทธาปรากฏขึ้น ความก้าวหน้าในธรรม ความก้าวหน้าความขยันหมั่นเพียรในการปฏิบัติก็เกิดขึ้นตาม

และในขณะที่เดียวกันอีกจุดหนึ่งที่เป็นเรื่องสำคัญของการที่เราต้องได้เจโตปริยญาณคือ เมื่อไหร่ที่เราสอน แนะนำตรงกับวาระจิตของบุคคลนั้น สามารถปลดแก้จุดที่ติดขัดของบุคคลนั้นเขาได้ การสอนของเราถือว่าเป็นการสอนที่เป็นอนุสาสนีปาฏิหาริย์ คำว่า **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** แปลว่า คำที่หนึ่ง **“อนุสาสน์”** แปลว่า คำสอน คำแนะนำ, **“ปาฏิหาริย์”** ก็คือ ความอัศจรรย์ความศักดิ์สิทธิ์ หรือฤทธิ์อภิญญา **“อนุสาสนีปาฏิหาริย์”** นั้นหมายถึง การสอนที่ตรงกับวาระจิต ที่ทำให้ผู้ฟังกระจ่างแจ้งแกใจ รู้แจ้งเข้าใจแทงตลอดในธรรมทั้งปวงอย่างกระจ่างชัด

และสิ่งสำคัญที่สุดที่เป็นเป้าหมายสำคัญของอนุสาสนีปาฏิหาริย์คือ เมื่อแสดงธรรมแล้วเกิดความอัศจรรย์ สามารถทำให้ผู้ที่ฟังธรรมนั้น เกิดดวงตาเห็นธรรม ฟังธรรมแล้ว มีจิตเกิดธรรมภักสมัย มีใจผ่องใส มีใจปรารถนาในพระนิพพาน หากแสดงธรรมได้อย่างยอดเยี่ยมเช่นนี้แล้ว ก็สมกับเป็นพุทธสาวกขององค์สมเด็จพระจอมไตรศาสนาดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

สิ่งที่บอกสิ่งที่เล่านี้จะเชื่อมโยงกับเรื่องราวที่เล่าที่ท่านานทั้งหมดก็คือ งานทุกสิ่งทุกอย่างในเขตพระพุทธานุสาสนีนั้น ไม่ใช่ว่าเกิดขึ้นเองเกิดส่งเดชบางคนก็ทำ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างถูกวางแผนถูกวางแผนมาเป็นเวลายาวนาน แม้แต่การลงมาจุดของพระโพธิสัตว์แต่ละพระองค์ การมาสร้างบารมีของพระโพธิสัตว์เพื่อบำเพ็ญเป็นพระพุทธรูปเจ้า เทวดาพรหมทั้งหลายท่านก็รับรู้รับทราบคอยช่วยเหลือคอยส่งเคราะห์ หรือแม้แต่งานที่เราช่วยกันเผยแผ่พระพุทธานุสาสนีออกไป ปรารถนาให้คนเข้าถึงพระนิพพานมากขึ้น หรือขนมवलสรรพสัตว์เข้าถึงพระนิพพานให้มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคนี้ ก็ไม่ใช่เหตุบังเอิญ แต่เป็นสิ่งที่พระท่านรับรู้รับทราบแล้วก็คอยช่วยเหลืออยู่ ให้เราสังเกตดูหลาย ๆ เรื่องที่ปรากฏขึ้น

อย่างตัวอาจารย์สังเกตดูเอง ด้วยความที่อาจารย์อยู่ในเพศของฆราวาสไม่ใช่เพศของพระ หรือบรรพชิต ซึ่งมีน้ำหนัก มีความเกรงใจ มีความศรัทธา เวลาที่แสดงธรรมน้อยกว่าการเป็นเพศบรรพชิต หรือการอยู่ในเพศของพระ แต่พระท่านก็เมตตาสงเคราะห์เสมอ ทุกครั้งเวลาที่แสดงธรรม สอนสมาธิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากไปสอนสมาธิแล้วมีพระท่านมาด้วย ที่พบเจอบ่อย ๆ ก็เช่น ไปสอนที่พุทธศรัทธาอาจารย์จะสอนก่อน ต่อมาหลายครั้งองค์ที่สอนต่อก็คือครูบาเจ้าเพชรท่าน แต่มีเรื่องน่าแปลกก็คือครูบาเจ้าเพชรท่านมาที่หลังอาจารย์สอนทุกครั้ง คือรอสักครูท่านถึงจะมาถึง เดินทางมาถึง แต่เรื่องราวที่ท่านเทศน์ก็จะมาตรง จะมาสอดคล้อง จะมารองรับสิ่งที่อาจารย์สอนไว้ก่อน สอนสมาธิไว้ก่อน นำไว้ก่อน ท่านก็จะมาต่อไว้ ต่อตาม ตามจุดนั้น หรือบางครั้งเวลาที่สอนสมาธิไปในกลุ่มเช่นนี้ พออีกวันหนึ่งก็จะปรากฏเรื่องราวของคำพูดที่เป็นคำพูดของพระครูบาอาจารย์ที่บังเอิญมาสอดคล้อง มารองรับ มาพ้องเป็นเรื่องเดียวกัน เหมือนเป็นการมาช่วยรับรองในสิ่งที่อาจารย์ได้สอนว่า ตรงกับที่ครูบาอาจารย์ท่านสอนด้วยเช่นกัน ตรงจุดนี้ถ้าใครสังเกตดูก็จะพบเจอ เรื่องพวกนี้เป็นเรื่องที่พระ ธรรมะท่านจัดสรร

ดังนั้น เราทั้งหลายก็เช่นกัน ต่อไปในการกายภาคว่าเบื้องต้น หากเราตั้งกำลังใจไว้ถูก ตั้งกำลังใจไว้ตรง ถึงเวลาครูบาอาจารย์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ ท่านก็จะมีเครื่องรองรับ มีเครื่องสนับสนุน เราจำเป็นที่จะต้องหมั่นสังเกตดูสัญญาณต่าง ๆ เหล่านี้ไว้ เพื่อให้เรามีกำลังใจในการสอน ในการแนะนำสมาธิให้มากขึ้น เพราะแน่นอนที่สุดถึงเวลาเราเป็น

ฆราวาส การสอนสมาธิส่วนใหญ่เราก็จะถูกขู่ไว้เสมอเสมอว่า ถ้าสอนผิดแล้วลงนรกนะ โดนเสมอ ดังนั้น บางคนไม่กล้าสอนก็เพราะเหตุนี้ แต่อันที่จริงแล้ว กำลังใจ กำลังจิตนะเป็นสิ่งสำคัญ หากเราสอน เราตั้งไว้ที่แก่นคือ สอนเพื่อให้คนเข้าถึงมรรคผลพระนิพพาน สิ่งนั้นก็แน่นอนว่า สิ่งที่เราแนะนำ สิ่งที่เราบอก สิ่งที่เราสอนไปนั้น ไม่ผิดจากที่พระพุทธองค์ทรงมีพุทธประสงค์ เราสอนที่แก่น เราไม่ได้สอนให้เขามาติดมายุอยู่กับอภิญญามากเกินไป ไม่ได้สอนให้เขาไปหลงอยู่กับบางสิ่งบางอย่างมากเกินไป เราสอนโดยมุ่งที่แก่นเป็นสำคัญ

ดังนั้น สิ่งสำคัญที่สุดอย่างที่บอก สมัยแรกสมัยก่อนที่อาจารย์ฝึกสมาธิปฏิบัติ อยากได้วิชามาช่วยคนช่วงภัยพิบัติ ตั้งใจว่าอยากได้มาน ๔ อยากได้อภิญญาเต็มที พระท่านก็สงเคราะห์ตามสมควร การผ่านล่วงมานานขึ้น ๆ ท้ายที่สุด เราก็ไปบอกไปป่นให้พระท่านฟังว่า อยากได้อภิญญา พระท่านก็บอกว่า ก็เราก็ได้อภิญญาอยู่แล้ว อภิญญาที่เราได้นี้ถือว่า ได้ของชั้นเลิศได้ของชั้น ๑ ด้วย อภิญญาที่ว่านั้นก็คือ อนุสสาสนีปาฏิหาริย์ การแสดงธรรมที่อัศจรรย์สามารถทำให้คนเขาเข้าใจ เขาได้ดวงตาเห็นธรรม เขาเข้าใจธรรมะ เขาได้สมาธิอย่างฉับพลันทันใด จะมีใครเขาทำอย่างนี้ได้บ้าง ไปดูอาจารย์ทั่ว ๆ ไปอาจารย์เก่งคนเดียว ทำได้คนเดียว ทำฤทธิ์มากแค่ไหนก็ทำได้ แต่สอนศิษย์ให้ได้แบบนั้นจะมีสักกี่คนที่ทำได้ ส่วนใหญ่อาจารย์ก็ทำได้คนเดียว แต่อาจารย์ที่สามารถทำให้ลูกศิษย์ปฏิบัติได้ถึงได้ ทำได้ อย่างที่ตัวเองทำได้เนี่ย ถือว่าหายากอย่างยิ่ง ด้วยเหตุนี้หลวงพ่อดำท่านถึงถือว่าเป็นครูบาอาจารย์ที่เป็นเลิศอย่างยิ่ง ลองคิดเอาสิว่า สามารถทำให้คนมากมายมหาศาลหลายพันหลายหมื่นคน อาจจะตอนนี้อาจจะถึงร่วม ๆ แสนคนที่สามารถได้มโนมยิทธิ ได้อภิญญาในระดับนั้น สามารถทำให้คนเป็นแสน ๆ คนปรารถนาพระนิพพาน ตรงจุดนี้มีครูบาอาจารย์ที่ไหนทำได้ ให้เราพิจารณาดูให้ดี

ดังนั้น ตัวเราเองทั้งหลายเนี่ย ตั้งเป้าเป็นสำคัญไว้ก่อน ในอภิญญาข้อสุดท้ายไม่ว่าจะเป็น วิชชา ๓ อภิญญา ๖ อภิญญา ๖ ตัวสุดท้ายบอกว่า ฤทธิ์ที่สามารถทำให้จิตพ้นจากกิเลสทั้งปวงคือ พระนิพพาน อันที่จริงข้อสุดท้ายของฤทธิ์มันคือข้อนั้นนะ อย่าลืม

ดังนั้นนะให้เราถือไว้ว่า อภิญญาทั้งหมด เป็นผลพลอยได้ เป็นของแถม แก่นจริง ๆ คือ การปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน ถ้าเมื่อไหร่ที่เราปฏิบัติตรงตามแก่น คือ ปฏิบัติเพื่อพระนิพพานแล้ว อภิญญาทั้งหมด คุณธรรมความดีทั้งหมด อิทธิวิธิต่างหมด จะเข้าจะเกิดมาสู่ตัวเราเอง แต่หากเมื่อไหร่ก็ตามที่เราไปมุ่งเป้าว่าเราจะเอาอภิญญาใหญ่ เราจะต้องมีฤทธิ์ เราจะต้องเหาะได้ เราจะต้องแสดงฤทธิ์ได้ เอาตรงนี้เป็นจุดสำคัญ เป็นแก่นมาฝึกสมาธิ เพราะอยากได้ฤทธิ์ ถ้าตรงจุดนี้มันจะกลายเป็นว่า พอได้ฤทธิ์แล้ว มีพลังอำนาจของจิตแล้ว กลับถูกความมานะที่ถือ ความเก่ง ความอยากเก่งเข้ามาครอบงำ ไอ้ตรงนี้ก็เรียกว่า ด้านมืด มันเข้ามาครอบงำจิต คราวนี้ตัวเก่ง ตัวอิทธิฤทธิ์ ตัวอวด อิทธิฤทธิ์มันก็จะเกิดขึ้น จนกระทั่งกลายเป็นว่า อภิญญาสมาบัติ หรืออภิญญาใหญ่ที่ได้ไปเนี่ย กลายเป็นอภิญญาที่พาหลงนรก ก็คือกลายเป็นว่า ไปทำดีทำต่อ ไปวัดกำลังกับคนอื่นเขา ไม่ได้ใช้กำลังของจิตมาเพื่อประหารกิเลส

ดังนั้น คำเตือนหนึ่งของพระที่ท่านบอกมาว่า ยุคอภิญญาใหญ่จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ? ยุคอภิญญาใหญ่จะเกิดขึ้นได้

๑) เมื่อคนเข้าถึงจิตเมตตาอย่างแท้จริง หากจะได้อภิญญาใหญ่ ก็ใช้เพื่อสงเคราะห์ช่วยเหลือผู้คน ใช้พลังจิตในการรักษาโรค ใช้พลังจิตเพื่อสงเคราะห์ผู้คน สร้างศรัทธาให้เกิดขึ้นในพระพุทธศาสนา

๒) อภิญญาใหญ่เกิดขึ้น เพราะจิตของผู้ปฏิบัติธรรมมากมายที่เข้าถึงความเป็นพระอรหันต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งขั้นต้นที่สุด คือองค์แห่งพระโสดาบัน เมื่อจิตเข้าถึงความเป็นพระโสดาบันก็เป็นผู้ไม่เบียดเบียนผู้ใด เป็นผู้ดีต่อบาย

ดังนั้น อภิญญาที่ได้อยู่ในมือของสาธุชนคนดี อยู่ในมือของคนที่ใช้ ไม่นำไปใช้ในการทำร้าย ในการประหารประหารเบียดเบียนคนอื่น อภิญญาใหญ่นั้นก็ปรากฏขึ้นเป็นสาธารณะได้

ดังนั้น อกิญาสาธาณะจะเกิดขึ้นได้อย่างไร ? ก็ต้องเกิดขึ้นเมื่อจิตใจผู้คนเข้าถึงความดีมากกว่านี้ ถ้าถามอาจารย์ตอนนี้ เกณฑ์ของอกิญาใหญ่ นั้นมาจ้อ แต่เกณฑ์ของการที่เราจะสร้างสาธุชนคนดีนั้นมันยังได้ผลไม่ถึงเป้ายัง ไม่เต็มประสิทธิภาพ ยังไม่อยู่ในเขตที่สามารถจะประกาศให้ปรากฏเป็นอกิญาใหญ่ได้

ดังนั้น ก็เป็นหน้าที่ของเราที่จะต้องสร้างบุคลากร สร้างครูเมตตาสมาธิให้มากขึ้น รวมถึงตั้งกำลังใจของครูสมาธิให้ตรงมากกว่านี้ อกิญาใหญ่ นั้นถึงจะปรากฏขึ้นมาได้

ดังนั้น ตรงนี้ก็อยากจะฝากพวกเราทุกคน ทรงกำลังอกิญา เตรียมอกิญาไว้ เตรียมจิตเราไว้ แต่ตัวเราเอง ต้องรู้ว่าหากได้อกิญาแล้วเราจะเอาไปทำอะไร เล่นสนุกของเรา ก็เป็นส่วนของความสนุก แต่อันที่จริงแล้วทุกสิ่งทุกอย่างมันมีวัตถุประสงค์ มันมีความรับผิดชอบที่ตามมา ตามที่เราฟังหลวงพ่อกุญแจท่านสอนบอกว่า ตอนหลวงปู่ปานสอน ท่านก็บอกว่า ส่วนใหญ่คนที่มืออกิญ้ามืดๆ หนึ่ง กลับจะต้องไปอยู่ป่า อย่างหลวงพ่อกุญแจลิงขาว หลวงพ่อกุญแจลิงเล็ก พอถึงเวลา พอมีอกิญาคนไปปราคมาสก็จะสะท้อนย้อนเข้าตัวเขา หรือคนมาหาเรื่อง แต่ตัวท่านมีหน้าที่จะต้องโปรดต้องช่วยเหลือสงเคราะห์คน ท่านต้องอยู่กับคนหมู่มาก

อย่างพวกเราเอง ถ้าได้อกิญาสมบัติ เราจะใช้ทำอะไร อันที่จริงตอนนี้ก็มีหลายคนพอได้แล้ว เพียงแต่ว่ายังไม่ถึงจุดที่เรียกว่า อกิญาใหญ่ คำว่า “อกิญาใหญ่” หมายความว่า แสดงอิทธิวิธี่ อิทธิวิธี่ ได้แก่อะไร เช่น เหาะเหิน เดินอากาศได้ เดินทะเลาะแก่งได้ เสกของ เปลี่ยนธาตุจากของอ่อน เปลี่ยนน้ำให้เป็นของแข็ง ของแข็งให้เป็นของเหลว สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ก็เรียกว่า อิทธิวิธี่ แสดงฤทธิ์ แสดงผล ใช้พลังจิต ถ้าเป็นภาษาสมัยใหม่ก็คือ ใช้พลังจิตได้ แต่อันที่จริงแล้วเนี่ย พลังจิตที่เกิด หรืออิทธิวิธี่ต่าง ๆ เนี่ย ถ้าเข้าถึงเสียแล้วเนี่ย มันสามารถทำได้ทุกอย่าง อย่างถ้าเราดูเนี่ยเราจะเข้าใจว่าพลังจิตมันทำได้ทุกอย่างโดยหนึ่ง คนนี้เป็น Type ของการโยกย้ายวัตถุ เคลื่อนย้ายวัตถุ ย้ายเคลื่อนวัตถุได้ ขยับวัตถุได้ สามารถมองเห็นสิ่งต่าง ๆ ได้ แต่อันที่จริงเนี่ย ถ้าได้อกิญาชะอย่างเนี่ย มันได้ทั้งหมด ที่ฝรั่งเข้าใจเนี่ยยังถือว่าแคบแล้วก็น้อยมาก ในเขตพระพุทธศาสนาท่านทราบมาเยอะกว่า

ดังนั้น คิดพิจารณาเสมอ เครื่องมือ หรือมนโหมยทธิ เป็นเครื่องมือหนึ่งของจิตที่ไว้ปฏิบัติ ปฏิบัติเพื่อพระนิพพาน ใช้ไปสู่วรรณกรรม เพื่อพิสูจน์ไตรภูมิ เพื่อพิสูจน์การเวียนว่ายตายเกิด เพื่อความเบื่อหน่ายในสังสารวัฏ อิทธิวิธี่เพื่อให้เรารู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นมันไม่เที่ยง มันแปรปรวน มันไม่เป็นไปตามกฎฟิสิกส์ทั้งหมด ทุกสิ่งทุกอย่างมันแปรเปลี่ยนไปได้ สิ่งที่แปรเปลี่ยนว่าถูกมีผลกับวัตถุได้ อันที่จริงมันก็คือ จิตของเรา แล้วก็จิตของเราเนี่ยแหละมันก็เป็นตัวพาเราไปเกิด พาเราไปจุติ พาเราไปเสวยความสุข ไปเสวยความทุกข์ ไปเสวยวิบาก หรือไปเสวยผลบุญ

ดังนั้น ถ้าเราเข้าใจแก่นแท้ ๆ ของการปฏิบัติอยู่ที่จิตจุดเดียวเท่านั้น ทุกอย่างคือจิตจุดเดียว มหาสติปัฏฐาน ๔ ข้อสำคัญที่สุดคือ ฐานของจิต สติกำหนดรู้ กับ จิตปล่อยใสในอารมณ์พระนิพพานสูงสุดจุดเดียว ถ้าทรงอารมณ์แบบนี้ได้ ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปีก็บรรลุธรรม

ดังนั้น ขอให้เราทุกคนน้อมใจรำลึกนึกถึงพระพุทธเจ้า กราบลงตรงหน้าพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ตั้งจิตอธิษฐาน ขอประสิทธิ์ประสาทกำลังฌาน กำลังญาณ อกิญาสมบัติ คุณธรรมพิเศษทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอ น้อมรับกระแสแห่งความเป็นพระอรียเจ้า ขอ น้อมรับคลื่นกระแสแห่งอริยจิตลงสู่ใจของเราทุกคน ขอให้ข้าพเจ้านี้หากแม้ถึงเวลาวาระที่ได้อกิญาใหญ่ ก็ขอให้มัสติ มีดวงจิตตั้งมั่น อยู่ในอริยมรรคอยู่ในอริยผล ใช้อกิญาสมบัติทั้งหลายได้ตรงตามพุทธวิสัย ตามพุทธประสงค์ของพระพุทธองค์ทุกอย่าง เหตุนี้ที่ครูบาอาจารย์ท่านเคยบอกกล่าวไว้ว่า ก่อนแสดงฤทธิ์ ก่อนใช้ฤทธิ์ ก่อนจะทำอะไรก็ตาม ต้องขออนุญาต ต้องขอพุทธานุญาต ต้องขอบารมีพระเสมออีกด้วย เหตุนี้

ดังนั้น ขอให้กำลังแห่งอกิญาสมบัติของข้าพเจ้า ขอให้กำลังแห่งญาณทัศนะ และกระแสขำญาณในการสอนสมาธิของข้าพเจ้าทุกคน จงเป็นไปภายใต้ขำกระแสพุทธญาณของพระพุทธองค์ อยู่ในขอบเขตการดูแลของ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เสมอไม่ว่าจะรูปไม่ว่าจะรอย อยู่ในขอบอยู่ในเขต อยู่ในแค่เส้นแห่งมรรคผลพระนิพพาน ขอ
กระแสแห่งพระพุทธเจ้าพระองค์ทรงเมตตาสาธุกับข้าพเจ้า และขอให้ข้าพเจ้าทุกคนนั้นสามารถจุดแสงสว่างแห่ง
ธรรมในดวงจิตของมวลหมู่สรรพสัตว์ทั้งหลายได้มากที่สุดตามกำลังที่พระพุทธองค์ทรงมีพุทธประสงค์ด้วยเทอญ

ความดีทั้งหลาย ข้าพเจ้าน้อมถวายบูชาพระพุทธเจ้า พระธรรมเจ้า พระอริยสงฆเจ้า ขอน้อมบูชาคุณครู
อุปัชฌายะ ท่านผู้มีพระคุณทุกพระองค์ เทพพรหมเทวาฝ่ายสัมมาทิฐิทั้งหลาย ขอกระแสแห่งบุญ ท่านทั้งหลายได้
โมทนา สาธุการ ทิวทั้งไตรภูมิด้วยเทอญ

จากนั้น น้อมใจให้ผ่องใสที่สุด กำหนดในความเป็นอาทิสสมานกาย กายพระวิสุทธิเทพสว่างผ่องใส ใจเอิบ
อุ่ม กำหนดจิต ตั้งใจโมทนาสาธุกับเพื่อนที่ปฏิบัติธรรมทุกคน เพื่อนที่ได้สอนสมาธิ ได้ยังมรรคผลให้เกิดขึ้นกับดวงจิต
ของใครหลายคน ตั้งจิตอธิษฐาน แผ่เมตตาสว่าง ใจสบายผ่องใส

จากนั้น ฟุ้งอาทิสสมานกายลงมายังร่างกายเนื้อ น้อมกระแสจากพระนิพพานลงมายังร่างกายเนื้อ ยังบ้าน
เคหะสถาน ยังสถานที่ทำงาน ยังธุรกิจที่ทำ ขอกระแสบุญจากพระนิพพานส่องตรงลงมาให้คลายจากอุปสรรคทั้งหลาย
มีแต่ความคล่องตัว มีแต่ความรุ่งเรือง ขอกระแสอริยทรัพย์จงปรากฏเป็นสายสมบัติ เป็นทรัพย์สิ้นบนโลกมนุษย์ให้เกิด
ความคล่องตัว เกิดความรุ่งเรืองก้าวหน้าในชีวิต

จากนั้น หายใจเข้าลึก ๆ ช้า ๆ สว่าง.....

กำหนดจิต บริกรรมหายใจเข้า-ออก เข้า พุท ออก โธ

หายใจเข้า-ออก ธัม-โม

หายใจเข้า - ออก สัง-โฆ

จากนั้น ค่อย ๆ ลืมตาขึ้นช้า ๆ ด้วยจิตอันเป็นสุข เอิบอุ่ม ผ่องใส ใจเราอยู่ในกระแสอริยมรรคอริยผล
อภิญญาสมบัติตั้งฐานพร้อมอยู่ในจิตของเรา ใจสบาย ๆ ผ่องใส

สำหรับวันนี้ก็ขอโมทนากับทุกคนนะครับ ก็ขอให้ทุกคนมีความเจริญก้าวหน้าในธรรม สำหรับพรุ่งนี้ก็พบบัน
แล้วสำหรับขึ้นปีหน้าปีใหม่ก็คิดว่าน่าจะได้อธิษฐานที่มูลนิธิโรจนธรรมอีกครั้งหนึ่งนะครับ แล้วปีหน้าก็คาดว่า...
อาจจะปรับสอนออนไลน์ประมาณสักเดือนนึงอาจจะ ๒ ครั้ง สอนพบตัว ๒ ครั้งนะครับ อาจจะไม่ว่าทุกอาทิตย์แบบนี้
เหมือนเดิมนะ ก็ปรับไปตามสถานการณ์ หลาย ๆ คนก็มีกิจการงานมากขึ้นด้วยนะครับ

สำหรับวันนี้ก็ขอขอบคุณทุกคน โมทนาบุญทุกคนที่ตั้งใจมาฝึก มาปฏิบัติ พบกันใหม่สัปดาห์หน้า สวัสดีครับ.